

ΣΕ ΑΚΑΝΟΝΙΣΤΟ ΡΕΥΜΑ

03.02.2016

Συντάκτης: [Κωνσταντίνος Μπούρας](#)

Εκδοτικός Οίκος

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Συγγραφέας

Έφη Βενιανάκη

Κατηγορία

[Ελληνική Λογοτεχνία](#)

ISBN

978-618-01-1376-1

Σελίδες

224

Ποιητική πρόζα, κινηματογραφικών προδιαγραφών, με έντονη δραματικότητα. Οι παράλληλοι, αλληλοσυμπληρωνόμενοι, διαπλεκόμενοι [αλλά ουχί εντελλόμενοι] κι αιμάσσοντες μονόλογοι δύο γυναικών που κραυγάζουν και παλινωδούν σαν τα «τρελά νερά» του πορθμού του Ευρίπου, που γνώριζε καλά ο Σκαρίμπας κι όλοι οι Χαλκιδείς, από αρχαιοτάτων χρόνων.

«Σε ακανόνιστο ρεύμα», τον Ηράκλειτο μιμούμενη, η καλή συγγραφέας Έφη Βενιανάκη ξεδιπλώνει τη γυναικεία ψυχολογία σαν βεντάλια της Αναΐς Νιν, της Κολέτ ή της «Μαντάμα Μπατερφλάι», με μια ενάργεια και μια γνώση του Θηλυκού Αιώνιου Μεγαλείου που μας καθλώνει και μας εξαγνίζει απρόσμενα. Μέσα από την ανάγνωση του μελιχρού αυτού πονήματός της αναβίωσα τη στιγμή της γέννησης, το σπάσιμο των υδάτινων φραγμάτων, τη φωτεινή στενωπό, τον εκτυφλωτικό ήλιο του μαιευτηρίου και μετά εκείνο το ανεπανάληπτο, το γνώριμο [και κάθε φορά κεραυνικό] κάψιμο του οξυγόνου στους πλημμυρισμένους πνεύμονες.

Ναι, το υδάτινο στοιχείο, το συναίσθημα, ο Ποσειδώνας της βυθισμένης Ατλαντίδας, ξεχειλίζει από τη γραφή της. Η Έφη Βενιανάκη είναι μια πληγή χαίνουσα στα σπλάχνα της Γαίας, που ξερνάει λάβα και πολύτιμα πετράδια, όπως άλλοι φιλολογούν ή τεκμαίρονται. Η δική μας λογοτέχνης, η δική μου φίλη, που τη λατρεύω και την αγαπώ, η αισθαντική, σιωπηλή, η ευαίσθητη μούσα του Γιάννη Σολδάτου, σιγοβράζει από πεμππουσία, αναθιβάνει συλλογικές μνήμες και προσωπικές ευωδιές, αναχαράζει «προσλαμβάνουσες εικόνες», με την εμβριθεία του ηθοποιού που ακολουθεί πιστά τη μέθοδο του Στανισλάβσκι (χωρίς αυτόν δεν θα γνωρίζαμε σήμερα τον Τσέχωφ, παρά μόνον ως ηθογράφο-επιφυλλιδογράφο)...

Δύο αυτόχειρες, μία αποφασισμένη και μία εν δυνάμει, συναντιούνται με αφορμή μια ...πτώση, ανταλλάσσουν ενέργειες, τηλεπαθητικές σκέψεις, παραισθητικές εμπειρίες, κονταροχτυπιούνται ανάμεσα στα αντίρροπα ρεύματα του Έρωτα και του Θανάτου, προβαίνουν σε μια ιδιότυπη ψυχο-συναλλαγή μέσω της αυτιστικής σχεδόν μετακένωσης εμπειριών... Αυτοί οι τραγικοί μονόλογοι των ανθρώπων που δεν έχουν τίποτα πια να χάσουν, απομένει μόνο το πιο σημαντικό πράγμα στον κόσμο να ξανακερδίσουν, τη Ζωή, τη ζωούλα τους..., με συγκλονίζουν πάντα, γιατί κινούνται ανάμεσα στο «νηλεές ήμαρ» και το «νόστιμον ήμαρ», όπως αναφέρει η αυτόχειρη περσόνα της Έφης Βενιανάκη, λίγο πριν μεταστεί σε ανώτερα ενεργειακά πεδία.

Η αρχαιογνωσία κι η εμπάθυση της Έφης Βενιανάκη στη νεοελληνική λογοτεχνία, η τριβή της με τον σημαίνοντα κινηματογράφο στις πιο καλές στιγμές του, φαίνονται από την ιδιαίτερα περίτεχνη (κι επικοινωνιακή ταυτόχρονα) ιδιόλεκτο που κατακτά με το χρόνο στο λογοτεχνικό εργαστήρι της ψυχής της.

Στιγμές από τις μεγάλες εξερευνήσεις της παγκόσμιας λογοτεχνίας, πνευματικότητα που δεν ορρωδεί προ ουδενός: μηδέ του ολισθήματος να κυλιστεί στη λάσπη της πιο μαύρης, της πιο ανηλεούς, της πιο άσπλαχνης «υλο-ενέργειας». Ας μην ξεχνάμε όμως ότι από τα μαύρα σκοτάδια της Νυκτός γεννιέται το ορφικόν Ωόν [από το οποίο δια της ακτινοειδούς εκτινάξεώς του θα εκραγούν σύμπαντα και γαλαξίες αρίφνητα].

Η προοπτική της Έφης Βενιανάκη είναι συμπαντική. Μακριά από την ηθογραφία και το *couleur-locale*, γίνεται παγκόσμια ελληνοκεντρική με μοναδικό της μέτρο τον άνθρωπο και μοναδική απαίτηση την ευτυχία του. Αυτή η διεκδίκηση των ουμανιστικών αξιών συνεχίζει τη χαλαρή δομή της ποιητικής της πρόζας και της προσδίδει δραματικότητα, λες και γράφτηκε το κείμενο αυτό απευθείας για το θέατρο και περιμένει τον εμπνευσμένο σκηνοθέτη και τους ηθοποιούς για να το ερμηνεύσουν κατά λέξιν ή αυτολεξεί.

Η θεατρική θητεία της συγγραφέως συμβάλλει τα μάλα στο αγλαόν αυτό αποτέλεσμα, που –σας παρακαλώ– να το απολαύσετε αποσπασματικώς και κατά λογάδην. Κρατήστε το για ατελείωτα φεγγάρια δίπλα στο μαξιλάρι σας. Θα συμβάλει να επανεκτιμήσετε περισσότερο τη Ζωή και να αντιμετωπίσετε το Θάνατο ως έργο Τέχνης. «Αλλά μην βιάζεiris το ταξίδι διόλου»... Φίλη Έφη, χρειαζόμαστε το λόγο και τα φώτα σου προκειμένου να πορευτούμε σε σκοτεινούς καιρούς, ανήλιαγους.

Μετά λόγου γνώσεως και περισσή στοργή.